

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
STALNA SLUŽBA U PREGRADI
Pregrada, Ul. Stjepana Radića 6

Poslovni broj: P-351/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Pregradi, po sutkinji tog suda Sanji Leskovar-Hostić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Renate Pavić Knok, OIB 81760650529, Prilaz Mate Majera 2, Pregrada, zastupana po punomoćniku Andreju Gariću, odvjetniku u Slavonskom Brodu, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB 02535697732, zastupana po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 13. travnja 2026., u nazočnosti tužiteljice i njezinog punomoćnika i zamjenice punomoćnika tuženika Patricije Brkić, odvjetničke vježbenice kod odvjetnika Hrvoja Matića, te presude javno objavljene dana 29. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba:

- iz čl.12.st.3. Ugovora o nenamjenskom kreditu, broj: 9012902699, sklopljenog dana 17.08.2007. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:
„Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,50 % (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita...”

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 280,70 EUR (dvjestoosamdeseteurasedamdesetcenti) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 18.08.2007. godine po stopi iz čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31.12.2007. godine, od 01.01.2008. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine

dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01. 2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz čl.10.st.2., Ugovora o nenamjenskom kreditu, broj: 9012902699, sklopljenog dana 17.08.2007. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:

„U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate.“

IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 387,48 EUR (tristoosamdesetsedameuračetdesetosamcenti) na ime naplaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 30.10.2011. godine do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01. 2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati parnični trošak u iznosu od 650,00 EUR (šestopedeseteura), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 29. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje

referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi tvrdi da su dana 17.08.2007.godine tužitelj i tuženik sklopili su Ugovor o nenamjenskom kreditu broj: 9012902699 prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 141.000,00 kn. Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 120 mjeseci kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti. Predmetnim tipskim Ugovorom u članku 12. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 1,50 % od ukupnog iznosa kredita, a koja se naplaćuje prije korištenja kredita. Tuženik je dana 17.08.2007.g. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 2.115,00 kn, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Fiksni tečaj konverzije: 7,53450), iznosi 280,70 EUR.. Odredbom čl.10. predmetnog Ugovora ugovoreno je kako tužitelj može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi tuženik. Tužitelj je dana 29.10.2011.g., izvršio prijevremenu otplatu preostalog dijela kredita prilikom čega je tuženik tužitelju istog dana naplatio naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita u iznosu od 2.919,52 kn a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Fiksni tečaj konverzije: 7,53450), iznosi 387,48 EUR. O ugovornim odredbama za tzv. „ulaznu i izlaznu naknadu“ nije se pojedinačno pregovaralo, već su iste kao takve unaprijed formulirane i od strane tuženika (banke) implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Naime, tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknada i usluga na ime kojih se iste naplaćuje. Navedene odredbe nisu bile ugovorene u dobroj vjeri te su suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega su iste nepoštene i ništetne te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedenih nepoštenih odredbi o ulaznoj i izlaznoj naknadi u predmetnom ugovoru iste naplatio i time stekao ne pripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. ZOO-a, takove dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

1.2 Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da sud donese presudu kao u izreci točkama I.-IV.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da osporava navode tužbe i tužbene zahtjeve u cijelosti. Tuženik ističe prigovor zastare jer da se u odnosu na zahtjev za povratom spornih naknada kod ništetnosti primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove pa je zastarni rok pet godina od dana plaćanja. Tužiteljevo eventualno pozivanje na zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda RH donesen na sjednici održanoj dana 30. siječnja 2020., prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva za vraćanjem primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je ta ništetnost utvrđena, je bespredmetno. U odnosu na naknadu za obradu kredita tuženik ne spori da je s tužiteljem dana 20. studenog 2006.

sklopio ugovor o kreditu broj 9012104478 te da je tužitelju dana 24. studenog 2006. naplaćena jednokratna naknada za obradu kredita u iznosu naznačenom u tužbi. Međutim, tuženik ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u iznosu od 1,90% iznosa kredita, stoga sporna odredba članka 13. ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 99. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07., 125/07., 79/09., 89/09., 75/09., 133/09., 78/12., 56/13., 41/14. dalje: ZZP/07). Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Nadalje, način na koji je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 1,90% (ugovorna transparentnost). Tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Tuženikova djelatnost je puno šira od samog kreditiranja i on bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti. Tuženik se financira upravo kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Stoga tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Uz navedeno, da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 96. ZZP/07 i to: da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, navodi da nije sporno je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Tužitelj je prilikom sklapanja Ugovora ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužitelj je bio upoznat s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Tužitelj je samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužitelja bio najpovoljniji. Nadalje, tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Uz navedeno, nejasno je zbog čega tužitelj smatra da bi ugovorena odredba bila nepoštena. Tužitelj samo paušalno navodi da nije imao bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste, stoga se smatra nepoštenom. Tuženik ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju

Ugovora, kao i upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. To je uostalom i potpuno životno logično jer nije riječ o nekakvoj obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora, nego je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze. Dakle, ne bilo kakvu neravnotežu, nego veći stupanj neravnoteže. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od 7.000,00 EUR (u kunsjoj protuvrijednosti) a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 1,90%. Iz navedenog je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Tuženik opreza radi ističe kako bi eventualni navodi tužitelja da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita treba sadržavati strukturu troškova, tj. od čega se isti sastoji, a da je u suprotnom takva odredba nepoštena te u konačnici i nišetna bili neosnovani. Naime, takva obveza za kreditne institucije nije postojala u vrijeme sklapanja Ugovora, a ne postoji niti danas. Osim toga, i Sud Europske unije je u svojoj praksi zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita, i to u predmetu C-565/21, Cifaxbank SA protiv X (ECLI:EU:C:2023:212), u postupku donošenja odluke po prethodnom pitanju, a koje pitanje se odnosi na ocjenu poštenosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, te u presudi u predmetu C-621/17, Kiss protiv CIB Bank (ECLI:EU:C:2019:820). Slijedom navedenog, Sud EU je presudio da ugovorna odredba u ugovoru o kreditu u kojoj se utvrđuje iznos sporne naknade, metoda izračuna naknade i trenutak kada je istu potrebno platiti, ali koja i ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za tu naknadu – ne uzrokuje na štetu potrošača u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama strana proizišlima iz ugovora (toč. II. izreke, C-621/17). Opreza radi ukoliko bi se tužitelj pozivao na utvrđenje nišetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita temeljem navoda kako u trenutku sklapanja ugovora korisnik kredita nije bio na jasan i nedvojben način upoznat sa strukturom navedenih troškova, odnosno od čega se isti sastoji, a da prema praksi Suda EU takve okolnosti ne znače ujedno da bi sporna odredba bila nepoštena, očito je kako bi takav zahtjev tužitelja bio neosnovan. Slijedom iznesenoga, nesporno je da ne postoji niti jedan opravdani razlog na temelju kojeg bi odredba članka 13. Ugovora bila nišetna, niti tužitelj ima pravo na isplatu predmetnog iznosa.

2.1. Nadalje, tuženik ne spori da je tužitelju prilikom prijevremene otplate kredita dana 17. kolovoza 2007. naplaćena naknada za prijevremeno zatvaranje kredita u iznosu naznačenom u tužbi. Navodi da po Zakonu o zaštiti potrošača, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Tuženik ističe kako je ugovorena naknada tijekom cijelog trajanja ugovornog odnosa bila jasna, lako razumljiva, uočljiva te odrediva u smislu članka 269. Zakona o obveznim odnosima (dalje: „ZOO“). Slijedom navedenog, proizlazi kako je za nepoštenost odredbe potrebno da su ispunjene sljedeće pretpostavke - da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo te da, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tuženik također ukazuje kako je sporna odredba ugovorena sukladno tada važećim propisima, a ugovaranje naknade za prijevremenu otplatu kredita uobičajena je praksa u bankarskom poslovanju. Tako je Zakonom o obveznim odnosima u čl. 1024. određeno da je korisnik kredita (ovdje tužitelj) dužan naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita (ovdje tuženik) pretrpio, te da banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti. Naknada takve vrste nije bila zabranjena, niti je tuženik u bilo kojem smislu s namjerom, a pogotovo ne maliciozno, zaobilazio neku odredbu kojom bi isto

bilo nedopušteno ili ograničeno. Dapače, iz činjenice da je zakonodavac naknadno izrijekom propisao pravo kreditorima ugovarati i naplatiti istovrsne naknade (Zakonom o potrošačkom kreditiranju), proizlazi kako je takvo ugovaranje bilo legitimno i dozvoljeno te ni po čemu nepošteno. Tuženik ističe kako je ugovorom za tužitelja predviđena mogućnost učiniti kredit dospjelim u cijelosti, odnosno izmijeniti rok dospijeca i način otplate. U takvom slučaju, tuženiku nastaje šteta, a naknada za prijevremenu otplatu kredita je unaprijed ugovorena jer bi utvrđivanje stvarno nastalog troška i iznosa štete bilo povezano s nerazmjernim troškovima. Tuženik u nastavku obrazlaže i dokazuje predmetnu štetu. Tuženik (kreditor) sredstva koja isplaćuje kao predmet, odnosno iznos kredita, osigurava vlastitim zaduživanjem ili pozajmicom (putem depozita štediša, zajmom kojeg će osigurati dioničari ili zaduživanjem na financijskom tržištu). Međutim, tuženik, za razliku od tužitelja, nema mogućnost prijevremenog povrata sredstava, već je do kraja ugovorenog perioda dužan plaćati kamatu, čime mu nastaje šteta. Također, tuženik uslijed prijevremene otplate ostvaruje u tom trenutku neplanirani i neočekivani priljev novca koji ne može istovremeno plasirati s obzirom na hiperlikvidnost financijskih tržišta. Stoga je sredstva prisiljen položiti kod Citibank i/ili Deutsche Bank, i za to plaćati negativnu kamatu, čime mu također nastaje šteta. Međutim, čak i kad bi tuženik u trenutku prijevremene otplate mogao plasirati tako ostvareni priljev novca u obliku novog kredita, budući da su se tržišne okolnosti značajno promijenile u odnosu na trenutak sklapanja ugovora o kreditu (i to na način da se kamatna stopa znatno snizila), tuženik nije mogao predmetna sredstva ponovno plasirati u obliku kredita pod istim uvjetima kao što su ostvareni u predmetnom ugovoru o kreditu. Kako banke u praksi novac iz kojeg plasiraju kredite dobivaju po visokim kamatama te ih uračunavaju u kamatu koju naplaćuju po kreditu, tuženik trpi štetu koja predstavlja razliku između kamate koju je dužan plaćati svojim zajmodavcima i kamate koju može naplatiti novim kreditom kojeg plasira svojim korisnicima. Iz navedenog je razvidno kako ne postoji neravnoteža u pravima i obvezama na štetu potrošača, budući da prilikom prijevremene otplate kredita tuženiku nastaje materijalna šteta. Jedino zakonom određeno ograničenje u vezi s naknadom prilikom prijevremene otplate kredita propisano je u čl. 1024. st. 4. ZOO-a, kojim je određeno da se u naknadu ne mogu uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti. Stoga tuženik napominje kako stvarna šteta koja je tuženiku nastala prilikom prijevremene otplate predmetnog kredita, opisana u prethodnoj točki ovog podneska, odnosno naknada koja je predviđena spornim člankom stavkom 2. članka 11., ni na koji način nije povezana niti predstavlja buduću nedospjelu ugovornu kamatu koju bi tužitelj platio da je kredit nastavio otplaćivati sukladno ugovorenom datumu dospelja. O pitanju dopuštenosti naknade za prijevremenu otplatu kredita Europska komisija je zauzela stav kako banke imaju pravo na naplatu naknade jer na razini statističke vjerojatnosti trpe štetu i imaju troškove u slučaju prijevremene otplate kredita. Konačno, izlazna naknada je dozvoljena, unaprijed ugovoreni iznos naknade štete. Naime, ugovornim strankama je dozvoljeno u naprijed ugovoriti iznos naknade štete u slučaju raskida, neispunjenja ili nastupa neke druge okolnosti. Odredbom čl. 1068 st. 3. ZOO/91 propisano je pravo banke kao vjerovnika na naknadu štete u slučaju prijevremene otplate. Tuženik ovdje posebno ukazuje na praksu Vrhovnog suda, Revt-304/11 od 4. travnja 2012.:

„Odredba ugovora o prodaji dionica kojom je određeno da se u slučaju raskida ugovora zbog neispunjenja ugovorne obveze kupca kupac odriče prava na povrat dijela prodajne cijene nema značenje sporazuma o ugovornoj kazni, već je riječ o dopuštenom ugovaranju unaprijed utvrđenog iznosa naknade štete.“

Dakle, i u ovom slučaju su ugovorne strane unaprijed dogovorile iznos štete, i koji nije potrebno posebno dokazivati, već samo nastup okolnosti predviđene ugovorom kojim nastupa dospijeće plaćanja iste. Zaključno, tuženik smatra kako poštenost sporne odredbe uopće nije dopušteno procjenjivati. Stoga tuženik smatra kako nema osnove za tumačenje njegovog postupanja kao nepoštenog budući da Vrhovni sud RH u ranijim odlukama (iako se radilo o ugovoru o zajmu, a ne o kreditu), ponašanje ugovornih strana koje je bilo protivno izričitoj zakonskoj zabrani nije tumačio kao nepošteno.

2.2. Slijedom navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbene zahtjeve tužitelja te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku.

3. Tijekom postupka sud je proveo dokaze uvidom u presliku Ugovora o namjenskom kreditu broj , zaključenog između tužitelja i tuženika 17.8.2007., u početni otplatni plan po predmetnom kreditu, knjigovodstvenu karticu tuženika po predmetnom kreditu, te je saslušao tužitelja kao stranku.

4. Između stranaka nisu sporne sljedeće činjenice:

- da su tuženik i tužitelj, dana 17.8.2007.. zaključili Ugovor o kreditu broj: 901202699, prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 141.000,00 kn.

- da je odredbom čl.12.st.3. Ugovora o nenamjenskom kreditu, broj: 9012902699, ugovoreno sljedeće:

„Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,50 % (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita...”

- da je tuženik tužitelju dana 17.8.2007. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 2.115,00 kn, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Fiksni tečaj konverzije: 7,53450), iznosi 280,70 EUR

- da je odredbom čl.10.st.2., Ugovora o nenamjenskom kreditu, broj: 9012902699, ugovoreno sljedeće:

„U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate.”

- da je tuženik tužitelju dana 29.10.2011. naplatio naknadu za prijevremenu otplatu kredita iznosu od 2.919,52kn a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Fiksni tečaj konverzije: 7,53450), iznosi 387,48 EUR.

5. Između stranka je sporno:

- jesu li naprijed citirane odredbe čl. 12. st. 3. i 10. st. 2. predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu ništetne

- je li tužitelj, s osnove ništetnosti citiranih ugovornih odredbi, ima pravo na povrat iznosa u visini plaćenih naknada
- je li nastupila zastara utuženog potraživanja
- tijek zakonskih zateznih kamata na utuženo potraživanje.

6. U odnosu na pitanje ništetnosti odredbi čl.12.st. 3. i 10.st.2. predmetnog Ugovora o kreditu, valja primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, dalje – ZZP/07) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora. Tako je odredbom čl. 99. tog Zakona propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, razumljive i lako uočljive.

7. Nadalje, Sud Europske Unije, u predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020., postavio je određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost. U tim je predmetima rečeno da se ugovorne odredbe, koje su obuhvaćene pojmom „glavni predmet ugovora”, trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Odredba o naknadi za obradu kredita nije bitna činidba Ugovora. U svakom slučaju, sud države članice dužan je provjeriti jasnoću i razumljivost ugovorne odredbe koja se odnosi na glavni predmet ugovora. Ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

8. Prema tome, ovaj sud je dužan provjeriti jasnoću, uočljivost i razumljivost ugovornih odredbi o naknadi za obradu kredita i naknadi za prijevremenu otplatu kredita te utvrditi da li takva odredbe, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuju na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama, pri čemu se mora preispitati tiče li se navodna nepoštenost spornih odredbi, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga. Takvo shvaćanje zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u predmetu poslovni broj Rev -673/2023-2 od 13. veljače 2024.

9. Odredbom članka 96. st. 1. ZZP/07 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu, odnosno znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, odredbom članka 96. st. 2. ZZP/07 propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

10. Citirane odredbe, prema Sporazumu o stabilizaciji i pridruživanju, moraju se tumačiti u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, koja pitanje pojedinačnog pregovaranja određuje u članku 3. st. 2. koji glasi: „Uvijek će se smatrati da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, osobito u kontekstu kakvog standardiziranog, unaprijed uobličenog ugovora“.

11. No, samo zato što je neka odredba unaprijed sastavljena, to ne znači da automatski treba zaključiti kako o toj odredbi strane nisu pojedinačno pregovarale. Da bi se navedena zakonska presumpcija primijenila, nije dovoljno dokazati samo da je tu ugovornu odredbu unaprijed formulirao trgovac nego treba dokazati i da upravo zbog toga što ju je trgovac sastavio unaprijed, potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj.

12. Na okolnost pregovaranja o spornim ugovornim odredbama sud je proveo dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke.

13. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je predmetni Ugovor o kreditu zaključila u svrhu izgradnje njezine obiteljske isključivo kao fizička osoba i u to vrijeme nije imala nikakav obrt, tvrtku niti sam se bavila nekom poslovnom djelatnošću. Prilikom zaključivanja predmetnog Ugovora o kreditu s tuženikom je jedino dogovorila iznos kredita i rok otplate te kada i je to bilo odobreno uručen joj je predmetni Ugovor na tipskom obrascu i nije joj se nakon toga uopće ni na koji način ukazivalo da je u obvezi platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva kao niti naknadu za prijevremenu otplatu kredita. Ona je tako unaprijed sastavljeni ugovor morala prihvatiti sa svim sastavnim odredbama. Taj je kredit prijevremeno otplatila, a prilikom čega joj je naplaćena naknada za prijevremenu otplatu kredita. Iznos kojeg je platila na ime naknade za prijevremenu otplatu doznala je tek kada je došla prijevremeno platiti taj kredit i tek tada joj je bilo rečeno da istu mora platiti i tek tada joj je predložen iznos u kojem istu mora platiti. Što se tiče naknade za obradu kreditnog zahtjeva, nitko joj prilikom zaključivanja ugovora nije spomenuo da ju mora platiti niti joj je rečeno u kojem iznosu ju mora platiti tako da se uopće ne sjeća kada mi je ista točno naplaćena i u kojem iznosu. Na pitanje pun. tuženika da li je znala izračunati naknadu za obradu kredita, odgovorila je nije ekonomski stručnjak da bi mogla izračunati iznos koliko ju treba platiti, a kao što je prethodno iskazala.

14. Tuženik, na okolnost svojeg navoda da je na adekvatan način informirao tužitelja o značenju sporne ugovorne odredbe, nije predložio niti jedan dokaz

15. Stoga je sud u vezi odlučne činjenice koje se odnose na to da se s tužiteljem prilikom zaključivanja predmetnog Ugovora o kreditu nije pregovaralo o spornim odredbama u cijelosti prihvatio iskaz tužitelja, s obzirom da mu ne proturječi niti jedan drugi provedeni dokaz. Iz njegovog iskaza proizlazi i da mu nije bilo pojašnjeno na što se točno sporne odredbe odnose, koji se troškovi njima naplaćuju, kao niti visina u kojoj će mu iste biti naplaćene.

16. Nadalje, uzevši u obzir činjenicu da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru, da se o spornoj odredbi s tužiteljem nije pregovaralo, na tuženiku je bio teret dokaza da i na okolnost da sporne ugovorne odredbe odgovaraju stvarno pruženim uslugama, odnosno troškovima koje je on imao, a što tuženik u ovom sporu ni na koji način nije dokazao.

17. Slijedom navedenog, sud je utvrdio da je tuženik, ugovorivši s tužiteljem sporne odredbe, postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja, što je uzrokovalo znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

18. Također, kada je riječ o pitanju je li poštivan zahtjev dobre vjere u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 93/13, odnosno je li tuženik postupao u skladu s načelom savjesnosti i poštenja, sud mora utvrditi je li tuženik mogao razumno očekivati da će tužitelj prihvatiti spornu ugovornu odredbu slijedom pojedinačnih pregovora. S obzirom na izostanak pojedinačnih pregovora i činjenicu da se radi o tipskom ugovoru, može se zaključiti da tuženik nije vodio računa o tim zakonitim interesima tužitelja kao potrošača.

19. Na osnovu navedenog, sud je utvrdio da su, u smislu odredbe čl. 102. st. 1. ZZP/07, ništetne naprijed citirane odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojom je ugovorena tzv. "ulazna" naknada za obradu kredita, i tzv. "izlazna" naknada za prijevremenu otplatu kredita, te je valjalo odlučiti kao u izreci pod točkama I. i III.

20. Prilikom odlučivanja o tužbenom zahtjevu tužitelja radi isplate po osnovi spornih ništetnih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, valja primijeniti odredbe čl. 323. i čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (NN broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 28/18, 126/2021, 114/2022, 156/2011, 145/2023 i 155/2023 – dalje: ZOO). Prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivno vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove u smislu odredbe čl. 1111. ZOO-a, pa tužitelj ima pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenog iznosa kojeg je platio zbog primjene ništetne odredbe. Nadalje, u smislu odredbe čl. 1115. ZOO-a, kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. U konkretnom slučaju, s obzirom da je upravo tuženik spornu nepoštene i ništetne odredbe uvrstio u predmetni Ugovor, na štetu tužitelja kao potrošača, isti se smatra nepoštenim stjecateljem pa tužitelj ima pravo na zakonske zatezne kamate od dana plaćanja spornih naknada.

21. Neosnovan je prigovor zastare koji je istaknuo tuženik. Naime, tužitelj u ovom postupku postavlja deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetne ugovorne odredbe, dok je na sjednici održanoj 30. siječnja 2020. poslovni broj Su-IV-47/2020-2 Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05 (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23), kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tek ovom presudom utvrđena ništetnost spornih ugovornih odredbi, proizlazi da zastara za predmetna potraživanja nije nastupila.

22. Visine naknada koje je tužitelj platio na temelju predmetne nišetne odredbe Ugovora o kreditu, tuženik nije posebno osporio, a uvidom u priloženi početni Otplatni plan po predmetnom kreditu i knjigovodstvenu karticu tuženika utvrđeno je da je tuženik tužitelju, prilikom isplate kredita, dana 17.8.2007. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 2.115,00 kn, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Fiksni tečaj konverzije: 7,53450), iznosi 280,70 EUR, te prilikom prijevremene otplate kredita, dana 29.10.2011. naknadu za prijevremenu otplatu kredita iznosu od 2.919,52 kn a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Fiksni tečaj konverzije: 7,53450), iznosi 387,48 EUR.

23. Stoga je sud su osnovani tužbeni zahtjevi tužitelja kojima, s osnove nišetne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za obradu kredita potražuje iznos od 280,70 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 18.8.2007. do isplate, te s osnove naknade za prijevremenu otplatu kredita iznos od 387,48 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30.10.2011., te je valjalo odlučiti kao u izreci presude pod točkama II. i IV.

24. S obzirom da je tužitelj u cijelosti uspio u sporu, odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a. Tužitelja je u ovom postupku zastupao punomoćnik koji je odvjetnik pa je prilikom izračuna njegovog parničnog troška valjalo primijeniti važeću Tarifu o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika (NN 138/2023, dalje: OT), a prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 668,18 EUR. Tako je tužitelju, temeljem Tbr. 7. st. 1. OT, priznat trošak za sastav tužbe u iznosu od 150,00 EUR, temeljem Tbr. 8. st. 1. OT za sastav podneska od 29.9.2025. iznos od 150,00 EUR, za zastupanje na ročištima od 3.2.2026. i 13.4.2026., prema Tbr. 9. st. 1. OT iznos od 150,00 EUR, za svako, temeljem Tbr. 8. st. 1. OT, za sastav zahtjeva za dostavu dokumentacije od 12.6.2025. temeljem Tbr. 36. st. 3. OT u iznosu od 50,00 EUR, što ukupno iznosi 650,00 EUR.

24.1. Tužitelju nije priznat trošak koji se odnosi na sudske pristojbe na tužbu i presudu jer je tužitelj u ovom postupku oslobođen od plaćanja istih.

24.2. Na temelju čl. 151. ZPP-a, tužitelju su dosuđene i zatražene zakonske zatezne kamate na parnični trošak, a koje teku od dana donošenja prvostupanjske presude, po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-a.

25. Na osnovu navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci presude pod točkom V.

U Pregradi, 29. svibnja 2026.

S u t k i n j a :

Sanja Leskovar – Hostić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpravka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o njoj odlučuje županijski sud.

Dostaviti:

1. pun. tužiteljice
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-c2869**

Kontrolni broj: **0e731-51fcb-7b19c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.